

KAY HOOVER

o tvůř ČAS SE KRÁTÍ

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KLOKAN

KAY
HOOPER

TVŮJ ČAS
SE KRÁTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 2013 by Kay Hooper
This edition is publishing by arrangement
with The Berkley Publishing Group,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC
Translation © Blažena Kukulišová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HOSTAGE
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

1978-80-7543-799-0

Autorčina poznámka

Na základě četných žádostí svých čtenářů jsem se i tentokrát rozhodla umístit v úvodu knihy tuto poznámku jako upozornění pro nové čtenáře i ty, kteří sérii sledují od začátku. Na závěrečných stránkách najdete stručný přehled hlavních postav a jejich základních vlastností a paranormálních schopností. Doufám, že vám tyto informace pomohou vychutnat si ještě víc tento příběh a celou sérii.

Prolog

Shayna Freemanová se probudila s třeskutou bolestí hlavy a omámeně si pomyslela, že se předchozího večera musela hrozně ztřískat. Sice si nic nepamatovala, ale jinak to být nemohlo, takhle zle jí může být jedině z přemíry alkoholu.

Jsi úplně pitomá. Kdy se naučíš ignorovat hloupé výzvy?

Takhle se obvykle dostávala do maléru.

Chvíli tam jen ležela se zavřenýma očima, ze zkušenosti totiž věděla, že kdyby si troufla je otevřít, bude se s ní místnost točit. Ale postupně jí začaly vadit další věci. Lůžko jí připadalo podivně hrbolaté a... navlhlé. Ve vzduchu, který dýchala, visel zatuchlý, slabě kyselý pach. I přes bolest hlavy vnímala pocit, že ji obklopuje podivné prázdno. A taky chlad. Neměla na sobě přikrývku. Proč ne?

Maličkosti.

Ležela tam se zavřenýma očima čím dál prochladlejší a říkala si, že se nic zlého neděje. Opakovala si to znovu a znovu. Protože pokud tomu uvěří... bude všechno v pořádku.

Úplně všechno.

Shayna nevěděla, jak dlouho tam leží s pevně semknutými víčky a v hlavě jí donekonečna běží jako mantra, že se nic zlého neděje, než byla nakonec nucena oči otevřít.

Tma.

Ale ne... úplná tma.

Připadalo jí, že nad sebou rozpoznává obrysy těžkých trámů, takových, co nejspíš podpírají tuny hlíny nad chodbou vedoucí do hory. Třeba v nějakém dolu.

Je v dolu?

Jak, probůh...

Zkusila pohnout pažemi, napřímít se do sedu. A vtom uslyšela hlasité chrastění, ucítila tíhu a uvědomila si, že má spoutaná zápěstí. Obě.

Instinktivně se pokusila zvednout jednu ruku a zjistit, co je s druhou, ale nešlo to. Ta pouta... řetězy... po obou stranách upevněné k tomu, na čem ležela. Nedokázala se ani nadzvednout na lokty, pevně utažený řetěz jí to nedovoloval. Nemohla zvednout levou ani pravou ruku dost vysoko, aby si své pocity potvrdila.

Ne pouta. Zápěstí jí svíraly široké a těžké pruhy. Řetěz – a podle zvuku masivní. Starý. Rezavý. Cítila pach rzi.

A když se snažila pohnout nohama...

Ležela tam nesmírně dlouho, zírala na těžké trámy a snažila se nemyslet na to, proč by jí někdo svázal řetězem zápěstí a kotníky a upoutal ji na staré páchnoucí hrbolaté lůžko v místě, co vypadalo jako důl někde v horách.

Protože to bylo neskutečné.

Něco takového se přece nemůže stát, ne jí, ani nikomu z lidí, které zná. To je přece... šílené. Nepochází z bohaté rodiny, takže by určitě nikoho nenapadlo unést ji kvůli výkupnému. Ale pokud to není kvůli výkupnému, tak... asi...

Stává se běžně, že nějakou mladou ženu přepadnou. Vídala to ve zprávách. Někdo bez varování zasáhne do jejich života a odvede je. Nikdo je víckrát neuvidí. A jindy...

Jindy je najdou mrtvé a zahrabané, vyplavené řekou, nebo někde jen tak pohozené.

Těla nesoucí svědectví hrozných, nevýslovných věcí, co na nich někdo páchal.

Slyšela se dýchat, mělce a přerývaně, jediné zvuky ve studeném, vlhkém, prázdném prostoru kolem sebe. Chlad jí pronikal až do kostí, chlad toho druhu, s jakým se dosud nikdy nesetkala.

Zmocnila se jí hrůza a svírala ji tak dlouho, až z ní vymáčkla zvuk, slovo, které Shayna naposledy vyřkla jako malá holčička.

„Maminko...“

Měl vycvičené, dobře živené a čistotné psy. Když je ve srubu on, jsou tam i oni.

Neschvaloval uvazování psů na řetěz. Navíc nejspíš budou ochraňovat to, co vnímají jako teritorium smečky, a chtěl, aby to bylo tam, kde se nachází i on.

Musel vynaložit cenný čas a úsilí, aby si udělal nezbytnou zajižďku a vyzvedl psy od kamaráda, který se o ně postaral, když už Jacoby věděl, že ho čeká zatčení.

Stálo to hodně, ale nelitoval. Jeho kámoš o psy zjevně dobře pečoval a peníze nebyly jen odměnou, ale také silnou motivací, aby mlčel, kdyby se poldům podařilo najít ho.

Jacoby předpokládal, že to nesvedou. Byl před dopadením varován a měl čas připravit se. A od té chvíle šlo všechno přesně podle plánu. Po útěku vystřídal řadu aut, a než s nimi popojel třeba jen o metr, zničil GPS lokátory. Dobře zaplatit za péči o psy každopádně dávalo smysl.

V Jacobyho životě nebylo moc věcí, co dávají smysl.

Například ty hlasy v hlavě. Ty, co mu říkaly, ať páchá zlo. To přece není rozumné. A vůbec to nechápal. Ani trochu ne.

Musíš za ním jít.

Některé z těch hlasů zněly jako tiché šeptání a jiné byly důrazné, ale skoro vždycky mluvily v souladu, jejich sdělení byla totožná.

„Ne, nemusím.“ Kartáčoval největšího ze svých psů, jemně odstraňoval z husté srsti fenky větvičky a suché listí. „Zase odejde. Vždycky odejdou a nechají mě na pokoji.“

Už se stalo, že tě dopadli.

„Chyboval jsem. Choval jsem se neopatrně. Terč byl až moc velký a upoutal nežádoucí pozornost. Kvůli vám.“

Musel jsi posunout svoje meze, Cole.

„Až tak daleko ne. Neměl jsem důvod jít tak daleko. Brát toho tolik. Víckrát se to nestane, ne takhle. Jak říkám, když se schovám v těchhle horách, vždycky mě nechají být.“

Tentokrát ne. Tenhle je jiný. Víš to. Cítil jsi to.

„Utíkal, nebo ne? Všichni utíkají. Když je odeženu, nechají mě být. A navíc jsem ho postřelil. Koupil to. Tekla krev.“

Musíš jít za ním. Musíš si být jistý.

„Vím to jistě. Je mrtvý.“

Tak proč tě bolí hlava, Cole? Proč tě včera v noci zase budily zlé sny?

„Kvůli vám. Je to vaše vina. Nenecháte mě být.“

Protože jsi nedokončil práci. Nešlo o ty peníze, Cole. To všichni víme. Byl to jen další krok. Peníze posloužily jako návnada k upoutání té správné pozornosti.

„Nestál jsem o ni. Nechci, aby si mě všímali. Chci, aby mi všichni dali pokoj.“

Až bude po všem, Cole. Souhlasil jsi. Ted' musíš dokončit, cos začal.

„Ale já...“

Musíš změnit hru. Pronásledovat lovce. Jdou po tobě. On je jen první.

„Ne. Nechají mě být.“

Tentokrát ne. Už je tady další. Někdo, o koho se musíš postarat.

„Je tu jen on. Nikdo jiný mě nenašel.“

Ale ano, našel. A chce ti ublížit.

„Ne, jsem tady v bezpečí. Nic mi nehrozí. Vím to jistě. Nikdo sem pro mě nepůjde. Nikdo mě odsud nedostane.“

Opravdu věříš, že je od sebe udržíš dál?

„Dokážu tu. Ubráním se, i kdyby přišli. Ale nepřijdou. Nepůjdou po mně. Jen jsem ukradl peníze, nic jiného jsem neudělal. Po čase je přestanou hledat.“ Třeštila mu hlava, bylo čím dál těžší udržet sled myšlenek.

I když už dávno nemyslel normálně. Prakticky od klukovských let. Od té doby, co ho před všemi těmi lety napadl spoluvězeň v cele a Jacoby se praštil o kovový roh lůžka.

Zajímalo by ho, jestli je ten převít v lese ještě naživu.

Soustřed' se, Cole.

Bylo tam tolik krve. Určitě je po něm.

Cole...

„Nechte mě být! Proč mi nedáte pokoj?“ Cítil, jak se fenka napjala, a přinutil se ji chlácholivě pohladit. „To nic, děvče. Všechno je v pořádku. Nevšímej si jich, jo? Prostě je ignoruj.“

Neodejdeme, Cole. Ne dřív, než dodržíš slib. Dokud neuděláš to, na čem jsme se dohodli. Musíš ho zastavit. Zastavit je. A postarat se o tu holku.

„Já ale...“

Musíš udělat, co jsme tě naučili. Nezapomeň, Cole. Nezapomeň, kdo jsme.

Zřetelně cítil nepříjemně studený dotek, jako by mu po zádech přejížděla ledová ruka. Nahoru a dolů, nahoru a dolů, až se celý chvěl.

„Pamatuju si to.“

Tak nás nezklamej.

„Ne, nezklam. Slibuju, že ne.“

Kapitola první

ÚTERÝ

Luther Brinkman viděl v měsíčním světle, jak se mu před obličejem sráží dech. Prostředek října byl letos studený, dokonce i na jihu. Spousta stromů, jejichž pestře zbarvené koruny v tuhle dobu lákaly turisty do oblasti Blue Ridge, už měla holé větve potažené jinovatkou, a listy, co se ještě urputně držely, byly suché a hnědé.

„Sakra.“ Zastavil se, zkřivil obličej a opřený o mohutný dub si upravil provizorní obvaz na stehně.

Aspoň kdyby to byl čistý průstřel, to by pomohlo. Ale kde-pak. Musím mít náboj zavrtaný v sobě a při každém pohybu cítit, jak se otírá o kost.

Bolestně na ni tlačí.

Přinejmenším mu to tak připadalo, i když si nebyl jistý, rozhodně se v ráně neštóural. Vlastně nemohl udělat víc než zmírnit krvácení. Ignoroval pulsující bolest a soustředěně tajil dech, aby lépe slyšel.

Psy už neslyšel. Co to asi znamená? Základní otázka je, jestli ho ten mizera přestal pronásledovat, nebo si jen dělá přestávku. Takhle pozdě po půlnoci možná usoudil, že se poraněná oběť beztak nedostane daleko, a udělá lépe, když počká, až se rozední, a pak ho dohoní.

Nebo najde jeho mrtvolu. Ani v těchto odlehlých končinách není chytré nechat tělo ležet tam, kde by na ně mohl

narazit nesprávný člověk. A kromě toho by Jacoby nevěděl, jak těžce oběť poranil. Ne s jistotou.

Ví bůh, že se Luther ocitl v naprosté pustině, v hustém divokém porostu, co určitě pohltit nejednoho neopatrného výletníka a taky pár celostátně hledaných uprchlíků, které už nikdo víckrát neuvidí. V tomhle zrádném terénu by bylo těžké jít po něčích stopách i se psy a za denního světla, hnát se za někým v noci je nejspíš něco, co by i místní považovali za sebevraždu.

Ale nenechal by tu ležet tělo.

Luther se zasmušile odlepil od stromu a belhal se dál s pomocí tlustého dlouhého klacku, o nějž se opíral. Terén dost dobře neumožňoval sunout se v pěkně pravidelném rytmu. Nebo v jakémkoli rytmu. Jen udržet se ve vzpřímené poloze ho stálo víc úsilí a energie, než se mu zamlouvalo vzhledem k vzdálenosti, kterou musel překonat, aby se dostal do bezpečí: malého horského městečka, kolem něhož prošel cestou sem nahoru. Odhadoval, že od Jacobyho srubu je to vzdušnou čarou zhruba osm kilometrů.

Jenže létat neuměl a rozhodně nemohl jít pořád rovně, ne v tomhle ošidném terénu s hustým lesem plným překážek. Nebyl to mírně se svažující kopec, musel se klikatě prodírat mezi hřebínky úbočí a hlubokými roklemi, které v hoře vyhloubily jarní a letní deště. Narážel na balvany vyšší než on sám, vyšší než dům, a houštiny všelijakých trnitých keřů.

Obcházet je nebo zdolávat bylo zdlouhavé a vyčerpávající. Cesta se nejspíš protáhne nejméně o dva až tři kilometry, pokud se tak dlouho udrží při životě.

Lutherova mysl instinktivně počítala, ale snažil se ignorovat, jak velkou má šanci na úspěch.

Šanci neřeš. Zvaž situaci. Jsí zraněný, ale není to nic smrtelného a můžeš pořád ještě jít. Aspoň zatím. Do svítání zbývá několik hodin, takže i když nedojdeš do městečka, máš čas dostat se dál od toho maniaka, co má pistoli a spoustu důvodů chtít, abys zemřel.

Tak jo. To není špatné.

Až na to, že bezpečí... není blízko. Ztratil jsi hodně krve a potřebuješ lékařskou péči. Při tom prvním ošklivém pádu jsi přišel o velkou část vybavení včetně vody, což bylo hloupé, ale tím se teď nezabývej. Máš sice zbraň, ale... Kolik je v zásobníku nábojů... tak čtyři?

Ten převít po něm nejspíš půjde ozbrojený jak na medvěda. Medvědi. Na ty teď nemysli.

Poznají pach krve. A nezaslechli něco o snaze zvýšit v této oblasti populaci vlků, kterým hrozí vymření? Nebo je to někde víc na západ?

Mnohem dál. Žádní vlci tady nejsou. Možná divocí psi. Dokonce byl ohlášen výskyt pumy. A taky rysa, myslím. Medvědi jsou tu určitě. A na zimní spánek je ještě brzy. Nejspíš. Zatracení medvědi.

Znovu se zastavil, aby si odpočinul opřený o strom, a v duchu se plísnil, že zatěžuje mysl starostmi o problémy, které tu ještě ani nejsou. To přece nemá smysl.

Měl nepříjemný pocit, že ztratil víc krve, než myslel, proto mu asi dělá potíže soustředit se. Točila se mu hlava a při dýchání ztěžka supěl.

Musel přemáhat nutkání sednout si ke stromu a udělat si pořádnou přestávku. Možná si i zdřímnout.

Teď jsi v pořádné bryndě...

„Na procházce po okolí?“

■ Útočiště ■

Maggie Garrettová si zamyšleně mnula zátylek, a když ucítila, jak jí manžel odstrčil prsty a začal ji masírovat, povzdechla si. „Musím si dát pozor, nebo mě uspíš.“

„Měla by ses prospat,“ odpověděl John Garrett. „Jestli se nepletu, jsi vzhůru přinejmenším osmačtyřicet hodin.“

„Spala jsem.“

„Nějakých dvacet minut. To zdaleka nestačí.“

„Jsem v pohodě.“

„Kdepak. Když je jedno z tvých kuřátek pryč z hnízda, nejsi nikdy v pohodě.“

Zasmála se. „Jedno z mých kuřátek? Myslím, že pro bývalého mariňáka a chlapa jako horu se to pojmenování moc nehodí. A řekla bych, že by si totéž myslel i on.“

John obešel stůl, opřel se o něj bokem a zpřímá se na ni podíval. Byli sami v Maggiině pracovně, ne ve velké společné kanceláři rozlehlé budovy, kde měli svůj domov a současně sloužila i jejich práci. „Všichni, kdo pracují v Útočišti, jsou tvoje kuřátka, zvláště pokud se jedno někam zatoulá.“

„Už by se měl ohlásit. Měl se ozvat před několika hodinami.“

„Pochybuju, že v tom terénu chytí signál.“ Odmlčel se a pak rozvážně dodal: „Přinejmenším tradiční signál. Vycítila jsi něco jiného?“

Maggie se zamračila. „S Lutherem nemám moc silné spojení. Je mu to nepříjemné. S telepaty si vede dobře, jenže já zachycuju jeho emoce, a ještě pořád je úplně sešněrovaný...“

„Radši si nechává pocity pro sebe. Jasně, chápu. Většina lidí, co prošla něčím jako on, se asi nerada otvírá. Přesto ale něco tušíš?“

„Mám jen takový neurčitý pocit, že něco není v pořádku. Připomíná to děsivou ozvěnu bolesti.“

„Fyzické bolesti?“

„Myslím, že ano. Těžko říct, jistě to nevím.“

„Tak to snad nebudou smrtelná muka.“

„Ne, to asi ne.“

„Přitom to byl celkem jednoduchý úkol,“ řekl John zamyšleně. „Jistě, jeho cíl se podle našich informací nacházel v jakési odlehlé pustině, ale dojít tam a najít toho člověka by

pro Luthera neměl být velký problém, když uvážíme, že je obratný stopař, umí si poradit v nehostinném prostředí a navíc má ten svůj... duševní radar. Musel se jen dostat k autu, o kterém víme jistě, že v něm Jacoby naposledy jel, jakkoli krátce. Pak už stačilo jít po jeho stopách, z dálky ho pozorovat dost dlouho, aby se ujistil, že se ten chlápek nikam nechystá, vrátit se a podat hlášení. My předáme informaci Nashovi a ten bude vědět, kde se nachází jejich uprchlý zločinec. Tím naše práce končí. Federálové si tam pro něj můžou dojít.“

„Jo.“ Maggie se pořád ještě mračila.

„Copak?“

„No... nepřijde ti trochu divné, že k nám přijel agent Nash?“

„Už zase odjel,“ připomněl jí John.

„Jistě, já vím. A dává smysl, že když Nash pracuje v podstatě sám v malé oblastní kanceláři v Tennessee, nemá prostředky na spuštění pátrací akce, pokud ani nedokázal upřesnit, kde toho člověka hledat v rozlehlé divočině.“

„Navíc toho sám moc nesvede. Vypadá na kluka z města.“

Maggie přikývla. „A hlášení od Lesní správy je celkem jasné. Bez upřesnění nedokážou ani oni dostatečně zúžit prostor k efektivnímu pátrání, zvlášť když psi ztratili pachovou stopu jen asi sto metrů od opuštěného auta. Odtud se jde rovnou do hor, a dál se v té oblasti nachází jen hrstka roztroušených osad, o nichž je známo, že si tam každý hledí svého a k lidem odjinud se místní nechovají přátelsky, natož nápomocně. Zvlášť k těm, co mají odznaky.“

„Pustina se vším všudy,“ přitakal John. „V éře okamžité komunikace tahle místa rozhodně představují skoro návrat do jednodušších časů.“

Maggie poposedla a prozradila tím vzácnou známku neklidu. „Jsou zprávy o tom, že se v té pustině pohybují sur-

vivalisté a jednotky domobrany. Velice věrohodné zprávy. Některé z těch skupin jsou tam léta a k návštěvníkům se chovají nejen nevlídně, ale vyloženě nepřátelsky.“

„Luther má spoustu zkušeností, těmhle potenciálním potí-
žím se dokáže vyhnout.“

„Já vím, já vím. Jen mě mrzí, že jsem ho tam poslala samotného.“

„Jeden člověk, zdatný a zvyklý na drsný terén, může rychleji zdolat určitou vzdálenost a dojít tam a zase zpátky s menší šancí, že ho někdo uvidí. Na tom jsme se shodli a Luther souhlasil.“

Přikývla. „Jo, z taktického hlediska to dává dokonalý smysl. A museli jsme někoho poslat k Jacobymu blíž, protože ho nikdo z našich lidí nedokáže zachytit z dálky.“

„Naši lidé tyhle věci zvládají, zlato. A v posledních letech se to rozkřiklo, máme pořád plné ruce práce a několik roz-
dělaných případů.“

Maggie konečně řekla nahlas, co ji trápí. „Proč Nash ne-
oslovil Bishopa? Pro federálního agenta by bylo přirozené
chtít tu záležitost řešit v rámci FBI. Proč se obrátil na sou-
kromou organizaci, když určitě ví o Jednotce pro vyšetřo-
vání zločinů zvláštní povahy?“

„Zlá krev?“ napadlo Johna po chvíli. „Bishop si nadělal
spoustu nepřátel a přinejmenším pár z těch od FBI dává hla-
sitě najevo, že se jim nelíbí relativní samostatnost, jakou
Speciální jednotka požívá. Nebo Nash jednoduše nechce,
aby jeho nadřízení věděli, že potřebuje pomoc zvenčí, aby
splnil úkol.“

Maggie se trochu ušklíbla a řekla: „Skoro si přeju, ať je
to ten první případ. Aby nás nějaký federál využil a pak
si nárokoval uznání, že našel uprchlého vězně... to je
přece...“

„Něco jako podraz? Beztak vždycky trváme na zachování
anonymity, možná o tom ví.“

„Možná. Ale stejně.“

Jestli se John Garrett v předchozích letech něco naučil, tak to, že má respektovat manželčiny pocity, i kdyby mu připadaly jakkoli vágní. Naklonil se k ní, políbil ji a řekl: „Dokud se nám Luther neozve, nemůžeme agentu Nashovi nic ohlásit. Ale můžeme zavolat Bishopovi.“

Luther v měsíčním svitu viděl až moc zřetelně, že na něj míří brokovnice. Vlastně se musel přinutit, aby odtrhl pohled od hlavně a soustředil se na ženu držící zbraň.

„Na procházce po okolí?“ zopakovala klidným hlasem.

Do obličeje jí z toho úhlu neviděl, ale měla na sobě džíny a teplou bundu s kapucí lemovanou kožešinou.

Kapuci jí záviděl, mrzly mu uši.

Kdyby stál Luther pevně na nohou, nejspíš by situaci řešil jinak, ale vzhledem k okolnostem usoudil, že nemá na vybranou. Závrať se zhoršovala. „Udělal jsem si výlet a naražil na menší potíže,“ řekl.

Odpověděla stejně klidným tónem: „Ano, tady v horách se lidé střetnou s kulkou každou chvíli. Zvláště daleko od turistických stezek a na soukromém pozemku. Označeném jako soukromý pozemek. Když chce někdo v těchhle končinách žít, obvykle si přeje, aby mu dali všichni pokoj.“

„Stačilo by jednoduché ‚Jdi pryč‘.“

„K tomuhle slouží cedule VSTUP ZAKÁZÁN. Nebo se ti podařilo všechny přehlédnout?“

Chvíli pátral v paměti, usoudil, že mu asi něco důležitého uniklo, a dodal: „Jak víš, že jsem postřelený? Mohl jsem spadnout nebo... tak něco.“

„Vypadáš, že moc nechybí, aby ses skácel,“ řekla. „Patří k té pistoli odznak?“

Netušil, jak si mohla všimnout pistole v pouzdře na rameni pod bundou zapnutou na zip. „Svým způsobem.“

Brokovnice se zvedla, až mu hlaveň mířila na obličej. „Buď máš odznak, nebo ne.“

„Soukromý detektiv,“ vyhrkl a doufal, že to zní srozumitelně. „S licenci. Mám za úkol najít uprchlého muže.“

„Odkud utekl?“

„Ehm... z Virginie. Federální vazební věznice ve Virginii.“

„A poslali za ním civilistu?“

„Nejdřív ne. Totiž... šli po něm poldové a FBI, nevím, kdo všechno, spousta lidí. Stopovací psi. Ale nějak jim všem vyklouzl. A v těchhle horách... Kdo sem uteče, může zmizet navždycky.“

„Takže najali tebe.“

„Na tyhle věci jsem dobřej,“ řekl suše s vědomím ironie, která ho přiměla dodat: „Obvykle.“

Jen se zeptala: „A našel jsi ho?“

Chvilí přemýšlel, nejasně si uvědomoval, že mu sice míří puškou do obličeje, ale to ještě neznamená, že jí musí všechno vybreptat. Vlastně to spíš znamenalo, že by jí neměl říkat vůbec nic.

Jméno, hodnost a číslo.

Tenhle dril si pamatoval.

„Jo,“ slyšel se říkat. „Ale měl jsem ho jen najít a ohlásit, kde je, to je vše. Čekal jsem, až se setmí, abych se mohl nenápadně vytratit, a ten hnusnej prevít se mi proplížil za záda. Pak už jsem se jenom snažil dostat se dál od něj a jeho psů.“

„Cole Jacoby.“

Něco mu napovídalo, že nejde o poskytnutí informace, spíš se z něj snažila vypáčit, co ví. Až na to, že... taky měl pocit, že se ho nemusí vyptávat. Z nějakého důvodu. Jaký to mělo důvod? „Znáš ho, protože jste sousedi?“

„Přesně tak. V tuhle roční dobu nás tady nahoře moc není. A slyšela jsem jeho psy. V noci je obvykle držíme doma, pokud nechceme něco odehnat.“

„Proto ses tady objevila?“

„Taky jsem slyšela výstřely. A v téhle oblasti je zakázáno lovit. A to, co jsem slyšela, nebyla střelba z brokovnice.“

Luther netušil, proč mu teď míří puškou nad hlavu, a pak si uvědomil, že pomalu sklouzává zády po kmeni stromu. Nohy měl jako z gumy.

„Výstřely. Mhm. Jo, střílel na mě a já... oplácel jsem střelbu. Ale nemám ho zabít, tak... jsem se ho nesnažil zasáhnout. On ke mně... až tak zdvořilý... nebyl.“ Potřásl hlavou, aby rozehnal mžitky před očima. „Probůh, jsi hrozně vysoká.“

Žena si povzdechla a před obličejem, do něhož ještě pořád neviděl, se vytvořil obláček sražené páry. Sklopila pušku hlavní k zemi. „Ne, ty jsi vysoký. A těžký. Bude to dřina dostat tě ke mně.“

„Jdeme k tobě domů? To zní... jako plán.“

„Plán, který by se dal lépe provést, kdybys cestou neomdlel.“

„Já a omdlít? Ne, je mi... fajn. Jen si potřebuju trochu... odpočinout. A budu čilý jako... rybička.“

Sklonila se k němu a opravdu se hodně snažil podívat se jí do tváře, ale zachytil jen takřka strašidelný lesk jejích očí.

Kdepak, příteli, ty hned nebudeš čilý jako rybička.

To bylo poslední, co si pamatoval, ale netušil, jestli takhle uvažoval on – nebo ona.

Kapitola druhá

I Útočiště I

„Bishop.“
„Mám tě v hlasitém režimu,“ sdělila mu Maggie. „Je tu se mnou John. Promiň, že voláme tak pozdě. Ačkoli netuším, jestli je pozdě i tam, kde zrovna jsi.“

Bishop se nenamáhal s upřesněním. „Budu hádat. Někdo z vašich lidí se nehlásí.“

Maggie a její manžel si vyměnili pohled. „To neznělo jako hádání,“ řekla. „Máš nějakého agenta v Tennessee?“

„Jo, už nějakou dobu.“

„Z toho, co říkal agent Nash, jsme usoudili, že ten zloděj na útěku je... nedávný problém,“ namítl John.

„Pro něj možná jo.“ Noah Bishop, velitel Speciální jednotky, mluvil s obvyklým klidem. „Tedy ta problematická část. Cole Jacoby byl před dvěma týdny oficiálně ve vazbě daleko ve Virginii. Žádný ze dvou agentů zodpovědných za jeho převoz nedokázal objasnit, jak se mu podařilo pláchnout. Vlastně mají nevysvětlitelný výpadek paměti. Dlouhý výpadek.“

„Oba?“ otázala se Maggie. „Oba si nepamatují, co se nějaký čas dělo?“

„Přinejmenším ztratili paměť ve stejnou dobu. Neutrpendli žádné tělesné poranění a lékařské testy neprokázaly známky drog ani jiných známých toxinů. Jsou to zkušení agenti, před Jacobym žádného vězně při převozu neztratili.“